

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.III.37.912/2014/7.szám

A Kúria a dr. Kertész Ügyvédi Iroda által képviselt ... Kft. felperesnek a jogtanácsos által képviselt alperes neve alperes ellen a fogyasztóvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. június 3. napján kelt 8.K.27.033/2014/4. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 5. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.27.033/2014/4. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a Kúria a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 200.000,- (kétszázezer) forint együttes elsőfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 30.000,- (harmincezer) forint kereseti, és 70.000,- (hetvenezer) forint felülvizsgálati és 35.000,- (harmincezer) forint csatlakozó felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A Pest Megyei Kormányhivatal Fogyasztóvédelmi Felügyelősége a rezsicsökkentés végrehajtásáról szóló 2013. évi LIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 3.§ (2) és (3) bekezdése alapján 2013. augusztus 13. napján telefonon adatszolgáltatásra hívta fel a felperest, amelyben 2013. május, június, július hónapra vonatkozó számla másolatát, és havi bontásban kimutatás megküldését kérte arról, hogy 2013. május és augusztus hónap között hány darab számlát és tájékoztató levelet küldtek a fogyasztóknak. A felperes a fogyasztóvédelmi felügyelőség 2013. szeptember 12. napján

telefonon történt megkeresésére megküldte a 2013. szeptemberben kelt számlákat, és előadta, hogy a fogyasztók részére összesen 2748 számlát állított ki. A fogyasztóvédelmi felügyelőség 2013. augusztus 15. napján értesítette a felperest, hogy az alperes levele alapján 2013. augusztus 13. napján hivatalból eljárást indított. A telefonon történt megkeresésről hivatalos feljegyzés készült.

A fogyasztóvédelmi felügyelőség a 2013. november 18. napján kelt PEO/001/4798-2/2013. számú határozatával kötelezte a felperest, hogy a lakossági díjfizetők és lakossági felhasználók részére kiküldött számláin mindenkor nyújtson egyértelmű írásbeli tájékoztatást az Rtv. 3.§ (1) bekezdésben foglalt kötelezettség teljesüléséről, a számlákon mindenkor a fogyasztóknál a távhő szolgáltatás tekintetében jelentkező tényleges megtakarításról nyújtson tájékoztatást. Jól láthatóan színes mezőben kiemelve tüntesse fel a távhő szolgáltatás terén jelentkező megtakarítás összegét az elszámolt időszak vonatkozásában, valamint a 2013. január 1. napja óta eltelt időszakban. Kötelezte a felperest, hogy az Rtv. 7.§ (2) bekezdése alapján fizessen meg minden olyan lakossági fogyasztó részére számlánként 10.000,- forint kötbért, akinek 2013. július 1. napját követően olyan számlát bocsátott ki, amely az Rtv. 3.§ (2) bekezdésének megfelelő tájékoztatást nem tartalmazott.

Kötelezte a felperest, hogy a lakossági felhasználók részére kiküldött számláin mindenkor nyújtson egyértelmű és írásbeli tájékoztatást, az Rtv. 4.§ (1) bekezdésben foglalt kötelezettség teljesüléséről, és a számláin jól láthatóan színes mezőben kiemelve tüntesse fel a víziközmű-szolgáltatás terén a megtakarítás összegét az elszámolt időszak vonatkozásában, valamint 2013. július 1. óta eltelt időszakban. Kötelezte a felperest, hogy az Rtv. 7.§ (2) bekezdése szerint minden olyan lakossági fogyasztó részére számlánként 10.000,- forint kötbért fizessen meg, akinek 2013. július 1. napját követően olyan számlát bocsátott ki, amely az Rtv. 4.§ (2) és (3) bekezdésének megfelelő tájékoztatást és a megtakarítás összegét az elszámolt időszak vonatkozásában, valamint 2013. július 1. óta eltelt időszakban nem tartalmazza.

Kötelezte a felperes továbbá, hogy a jogsértés megszüntetése érdekében tett intézkedésről a határozat jogerőre emelkedését követő 15 napon belül küldjön értesítést.

A felperes fellebbezett a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes a 2013. november 26. napján kelt HAJ-03160-3/2013. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának az elsőfokú határozatra kiterjedő felülvizsgálatát és hatályon kívül helyezését kérte, továbbá a fogyasztóvédelmi felügyelőség új eljárásra kötelezését. Keresetlevelében eljárási és anyagi jogszabályok

megsértésére hivatkozott. Állította, hogy víz és csatornadíj tekintetében nem terhelte a számlán történő információ - feltüntetés kötelezettsége a víziközmű-szolgáltatásról szóló 2011. évi CCIX. törvény (a továbbiakban: Vksztv.) rendelkezései alapján, ugyanis a felperes nem víziközmű-szolgáltató. E körben a Vksztv. 4., 5., 6.§-ára, 2.§ 24. pontjára hivatkozott. Hangsúlyozta, hogy az Rtv. 3.§ (2) bekezdése és 4.§ (2) bekezdése szerint a rezsicsökkentés tényének végrehajtásáról kell beszámolnia számlán. Ennek eleget tett egyszer, nem pedig többször különválasztva. Az Rtv. 3.§ (3) bekezdése és 4.§ (3) bekezdése az egyértelműség kategóriáját nem említi, az csak a (2) bekezdésben szerepel, az (1) bekezdésre vonatkoztatva, tehát e fogalom itt nem alkalmazható. Víziközmű közszolgáltatási szerződést a lakossági fogyasztókkal nem kötött, ezért az Rtv. 7.§ (1) és (2) bekezdése szerint kötbér szankció alkalmazása jogszabálysértő. Hivatkozott a Ptk. 226.§ (2) bekezdésére is.

Eljárási jogszabálysértésként a Ket. 72.§ (1) bekezdés c) pontjának, 51.§-ának, 29.§ (3) bekezdés és 5.§ bekezdés a) pontjának, 88.§-ának, 93.§ (1) bekezdésének. 67-68.§-ának, és 50.§ (4) bekezdésének sérelmét jelölte meg. Érvelése szerint a felülvizsgálni kért határozatok sértik a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény (a továbbiakban: Fgytv.) 47.§ (1) bekezdés c) pontját és a 7.§ (1) bekezdését.

Kifogásolta, hogy a fogyasztóvédelmi felügyelőség határozata nem tartalmazza teljes körűen a felperes elnevezését, és a határozat rendelkező részében megjelölt Kft. megnevezés nem tartalmazza egyértelműen a kötelezett személyét.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak értékelte, és az alperes határozatát az elsőfokú határozatra kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú közigazgatási szervet új eljárásra kötelezte. Ítéletének indokolásában idézte az Fgytv. 45/A.§ (2) bekezdésében, 47.§ (1) bekezdés b) pontjában és (5) bekezdésében, az Rtv. 8.§ (1) bekezdésében, 7.§ (1)-(2) bekezdésében, 3.§ (1), (2), (3) bekezdésében, 4.§ (1), (2), (3) bekezdésében, 5.§-ában foglaltakat. Megállapította, hogy a felperes a Vsztv. 2.§ 24) pontjában meghatározott víziközmű-szolgáltatás folytatására nem kért engedélyt. Ilyen tevékenységet nem végzett, és a használati meleg víz szolgáltatására vonatkozó számlák nem támasztják alá, hogy a felperest víziközmű-szolgáltatónak kellene tekinteni. A Vsztv. 2.§ 15) pont és 24) pont helyes értelmezése szerint az Rtv. 4.§ (2) és (3) bekezdése körében az a szolgáltató, aki nem víziközmű-szolgáltató, nem köteles tájékoztatás nyújtására.

Egyetértett az elsőfokú bíróság a felperessel abban, hogy a távhő szolgáltatót a közvetett víziközmű-szolgáltatással kapcsolatos tájékoztatásra és számlakép adására vonatkozó az egységes közszolgáltatói számlaképről szóló 2013. évi CLXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Sztv.) a felülvizsgálni kért határozatok hozatalának időpontjában nem volt hatályban, a hatályba lépés időpontja 2014.

január 1. napja volt. Az alperes határozatának hozatalakor az Rtv. 3.§ (2) bekezdése sem volt hatályban, mivel azt 2013. november 1. napjától kezdődően hatályon kívül helyezte a 2013. évi CLXVII. törvény.

Kifejtette, hogy a Ket. 19.§ (1) bekezdése szerint nincs olyan külön törvény, amely a fogyasztóvédelmi hatóság hatáskörébe utalja a kötbér kiszabását a közüzemi szerződés megszegésének jogkövetkezményeként. A kötbér fizetési kötelezettséget a Ptk. 226.§ (1) bekezdése alapján az Rtv. határozza meg, és a fogyasztóvédelmi hatóság által megállapított jogszabálysértés esetén a kötbér beépül a szerződésbe, ezért annak a fogyasztó részére történő megfizetéséről a fogyasztóvédelmi hatóságnak külön nem kell döntenie. A fogyasztóvédelmi felügyelőség 2013. szeptember 27. napján kelt határozatában alaptalanul hivatkozott arra, hogy a 10.000,- forint összegű kötbér kiszabása jogszabályból eredő kötelezettség, mert ilyen jogszabály nem volt hatályban.

A Ket. 93.§ (1) és (5) bekezdésére, továbbá 89.§ a) pontjára hivatkozással rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a hatóság részéről a jegyzőkönyv készítésének mellőzése súlyos jogszabálysértés volt, figyelemmel arra, hogy a Ket. 50.§ (4) bekezdése szerint a hatósági ellenőrzés során keletkezett jegyzőkönyv bizonyíték.

Kiemelte, hogy a Ket. 29.§ (5) bekezdés a) pontja értelmében az eljárás megindításáról szóló végzésnek tartalmaznia kell az ügy tárgyát. A felperes részére megküldött végzés kizárólag a Ket. rendelkezéseire hivatkozott, az Rtv. 3.§ (2) és (3) bekezdését, 4.§ (2) és (3) bekezdését nem tartalmazta. Mivel a végzésből nem volt megállapítható, hogy az eljárás milyen ügyben indult, a felperes a Ket. 51.§-a szerinti nyilatkozattételi jogával nem tudott élni.

Osztotta a felperes álláspontját abban a kérdésben, hogy az Fgytv. 47.§ (1) bekezdésében előírt arányosság követelményeinek szem előtt tartásával a feltárt hibák, hiányosságok megszüntetésére történő kötelezés keretében - amennyiben a számla kiállítására a kiállításakor hatályban lévő jogszabályok szerint jogszabálysértően került sor - azok kijavítása szükséges. Hangsúlyozta a bíróság, hogy az Rtv. 3.§ (2) bekezdése 2013. november 1. napjától nincs hatályban, ebből következően a felperes a jövőben jogkövető magatartás tanúsítására annak alapján nem köteles. A felperest a jövőben a fogyasztóvédelmi felügyelőség által előírtak betartására nem lehet kötelezni, mert a 2014. január 1. napján hatályba lépett Sztv. szerint köteles a számlaképet kialakítani.

Megismételt eljárás tekintetében előírta az elsőfokú bíróság, hogy annak során figyelembe kell venni, a felperes nem víziközmű-szolgáltató, ezért a vizsgált számlák vonatkozásában a számlák kiállításának időpontjában hatályban lévő Rtv. rendelkezései szerint a 3.§ (2) és (3) bekezdésében foglalt kötelezettségének eleget tett. Azt Sztv. 2014. január 1. napjával lépett hatályba, ezért a felperes a távhő-szolgáltatás tekintetében, a közvetett szolgáltatás vonatkozásában a fogyasztóvédelmi felügyelőség és az

alperes által előírt módon nem volt köteles a megtakarítás összegét feltüntetni. Az Fgytv. 47.§ (1) bekezdése szerinti jogkövetkezmények nem alkalmazhatók, mivel a hatósági ellenőrzés alapján indult eljárásban a Ket. 93.§ (3) bekezdése szerint egyszerűsített jegyzőkönyvet kell készíteni.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő határozat hozatalát, avagy a hatályon kívül helyezés mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp. 206.§ (1) bekezdését, 339.§ (1) bekezdését, 339/B.§-át, az Fgytv. 47.§ (1) bekezdés b) pontját és 5.§ bekezdésében foglaltakat. Továbbra is fenntartotta azon álláspontját, hogy a felperes az Rtv. 3.§ (2) és (3) bekezdésében, illetve 4.§ (2) és (3) bekezdésében foglaltak megsértésével járt el. Hivatkozott a Vksztv. 64.§ (4) bekezdés a) pontjában írtakra és a 2.§ 24. pontjára. Kifejtette, hogy a fogyasztóknak pontosan tudniuk kell, hogy mely szolgáltatás esetében mennyivel csökkent a fizetendő díj összege. Amennyiben egy szolgáltató több szolgáltatás tekintetében is kiszámláz díjakat a fogyasztó részére, minden közszolgáltatás esetén külön-külön kell szerepeltetni a megtakarítás összegét a számlán, ellenkező esetben a fogyasztó nem tudja egyértelműen megállapítani azt, hogy minden közszolgáltatás területén érvényesítésre került-e az őt megillető csökkentés. Tekintettel arra, hogy az a szolgáltató, aki a felperesnek is szolgáltatja a távhő-szolgáltatáshoz szükséges vizet, nem áll közvetlen viszonyban a fogyasztókkal, nem ő számlázza ki nekik a vízfogyasztás ellenértékét, így a felperesnek kell feltüntetnie az ezzel kapcsolatos 10%-os csökkentés az általa kiállított távhő számlában, amelyben a víz- és csatornahasználat díjának 10%-os csökkentéséről is tájékoztatnia szükséges a fogyasztót.

Hangsúlyozta az alperes, hogy a felperessel szemben a jogsértés nem a számlakép törvényben foglalt rendelkezésekre, hanem a rezsitörvény 3.§ (2) és (3) bekezdésében, illetve a 4.§ (2) és (3) bekezdésében foglaltak megsértésére tekintettel került megállapításra. Ennek megfelelően az ügy szempontjából teljesen irreleváns, hogy a számlakép törvény a felülvizsgálni kért határozatok hozatalának időpontjában nem volt hatályban.

A kötbér kiszabás körében az alperes a jogerős ítélet Ket. 19.§ (1) bekezdésének hivatkozása kapcsán az Rtv. 8.§-ára utalt, amely szerint a rezsitörvény rendelkezései az Fgytv. alkalmazásában fogyasztóvédelmi rendelkezések és az ebben a törvényben foglalt lakossági díjakkal és azokról való tájékoztatással összefüggő rendelkezések megsértése esetén a fogyasztóvédelmi hatóság jár el. Idézte az alperes az Fgytv. 45/A.§ (2) bekezdésében, 47.§ (1) és (3) bekezdésében foglaltakat és hangsúlyozta, hogy az Rtv. 7.§ (2)

bekezdése alapján a szolgáltató a fogyasztóvédelmi hatóság által megállapított szerződésszegése esetén minden érintett számára vonatkozóan 10.000,- forint kötbért köteles fizetni a szerződésszegéssel érintett lakossági fogyasztónak, így a kötbér alkalmazása jogszabályi előírás alapján kötelező, és nem hatósági mérlegelés tárgya. Megjegyezte az alperes, hogy amennyiben elfogadnánk a felperes érvelését, miszerint rá nem vonatkozik az Rtv. 4.§-a, úgy nem világos, hogy a felperes ennek ellenére miért szerepeltette mégis a fogyasztók megtakarítását (összevontan a távhő-szolgáltatásra) továbbá értelmetlenné válna az Rtv. 6.§-a, amely egyértelműen nevesíti - a közvetítésével nyújtott és az általa kiszámlázott ivóvíz szolgáltatás esetében - a távhő szolgáltatót az adatszolgáltatási kötelezettség teljesítése tekintetében.

A hatóság ellenőrzés kapcsán arra utalt az alperes, hogy az történhet helyszíni ellenőrzés útján, továbbá adatszolgáltatással, iratbemutatással, vagy egyéb tájékoztatás kérésével megvalósuló ellenőrzés is választható. A Ket. Kommentárja szerint a fogyasztóvédelmi hatóságnak nincs jogszabályi kötelezettsége arra, hogy egy adatszolgáltatás kérésével megvalósuló ellenőrzésről jegyzőkönyvet készítsen, így jelen eljárás kapcsán is csak hivatalos feljegyzést készített arról, hogy a vizsgálat kapcsán megkereste a felperest. Hangsúlyozta az alperes, tekintettel arra, hogy a felügyelőség az adatszolgáltatás során rendelkezésre bocsátott számlák során értesült arról, hogy a felperes nem csak a távhő, hanem bizonyos lakossági felhasználók esetében a vízfogyasztást is kiszámlázza, így eljárása során az Rtv. 4.§-ában foglalt rendelkezések alkalmazását is vizsgálta.

A felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmében arra hivatkozott, hogy a szóbeli ítélet kihirdetésénél elfogadta azt az érvüket a bíróság, hogy eleve nem kötelezettjei a határozatnak, de ennek írásbeli rögzítése elmaradt. Az elsőfokú határozat rendelkező részében az Rtv. 3.§ (1) bekezdésével a távhő-szolgáltatás tényleges megtakarításával és a távhő-szolgáltatás megtakarítás összegével kapcsolatban kötelezték a felperest, akit „...Kft.”-nek neveztek el. Az elsőfokú határozat rendelkező részének más részein a Kft-t kötelezik, akiről nem tudható, hogy ténylegesen kicsoda. Mivel a közigazgatási határozat leglényegesebb részében, azaz hogy kinek mit kell tennie, nincs helye értelmezésnek, semmi sem nyilvánvaló, ezért kérte, hogy a Kúria állapítsa meg az elsőfokú határozat ezen részei nem a felperest terhelik, nem a felperesre vonatkoznak.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult, az indokolási résznek a csatlakozó felülvizsgálati kérelem szerinti elemmel történő kibővítésével. A felperesi okfejtés szerint a felülvizsgálati kérelem nem minden elemében támadta az ítéletet, az Fgytv. 47.§ (1) bekezdésében

foglalt arányosság követelményének megfelelően, még ha hibázott is volna a felperes, kijavításra lett volna szükség, nem pedig marasztalásra.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdésének megfelelően tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem alapos, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A Kúria szerint az elsőfokú bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, abból azonban az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával alapvetően téves jogkövetkeztetést vont le.

Kiemeli a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárás során a Pp. 270.§ (2) bekezdése és 272.§ (2) bekezdése értelmében kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275.§ (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel és a csatlakozó felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.

A Kúria megítélése szerint az elsőfokú bíróság eljárási jogszabálysértést megállapító álláspontja nem helytálló. A fogyasztóvédelmi hatóság sem az eljárás megindításakor, sem hatáskörének gyakorlása során, sem eljárási kötelezettségei teljesítése körében nem sértette meg a felperes keresetében megjelölt és az elsőfokú bíróság által megsértettként elfogadott Ket. rendelkezéseket.

Az elsőfokú hatóság a felettes szerve utasítását követően, hivatalból indult eljárás keretében (Ket. 29.§ (2) bekezdés b) pontja), a Ket. 89.§-ában foglaltak mentén adatszolgáltatás kérésével megvalósuló hatósági ellenőrzést végzett, amelyről hivatalos feljegyzést készített. A felperes az eljárás megindulásáról 2013. augusztusában értesült, az eljárás tárgyával, annak irányával tisztában volt, iratbetekintési jogával élhetett, az említettekhez kapcsolódó garanciális jogai nem sérültek.

Megjegyzendő, hogy az általa felhozottak fennálltuk esetén sem jelentenének az ügy érdemére kiható jogszabálysértést, ekként a felülvizsgálni kért határozat hatályon kívül helyezéséhez sem vezethetnének önmagukban.

A perben rendelkezésre állt iratanyag áttanulmányozása alapján, az ügy lényegét illetően a Kúria alapvetően egyetértett az alperes felülvizsgált határozataiban foglalt és a perben képviselt jogi álláspontjával. Helytállóan állapította meg a fogyasztóvédelmi hatóság, hogy a felperes megsértette - a jogsértés elkövetésekor hatályban levő Rtv. 3.§ (2) és (3) bekezdésében, továbbá 4.§ (2) és (3) bekezdésében foglaltakat azzal, hogy tájékoztatási

kötelezettségének nem megfelelően tett eleget.

A Vksztv. 64.§ (4) bekezdés a) pontja szerint a tényleges felhasználási adatok ismertetében, lakossági díjon kell elszámolni a távhő-szolgáltatónak lakossági melegvíz előállítására céljából szolgáltatott ivóvizet.

Az Rtv. 4.§ (1) bekezdése kimondja, hogy a Vksztv. 2.§ 15. pontjában meghatározott lakossági felhasználók részére, valamint a 64.§ (4) bekezdésében meghatározott körben lakossági díjon elszámolt felhasználásra a 2.§ 24. pontjában meghatározott víziközmű-szolgáltatás tekintetében a számlában meghatározott fizetendő szolgáltatási egységre jutó összeg (beleértve az alapidíjat) 2013. július 1-jét követő időszakban teljesített szolgáltatás vonatkozásában nem haladhatja meg a 2013. január 31-én jogszerűen alkalmazott díjtételek és egyéb számlaelemek alapján, ugyanazok feltételekkel számított összeg 90%-át.

Az Rtv. 4.§ (2) és (3) bekezdése úgy fogalmaz, hogy „szolgáltató” - és nem víziközmű-szolgáltató - ugyanis a vízfogyasztást a távhő-szolgáltató is kiszámlázhatja a lakossági felhasználók részére (mint ahogy ez a perben vizsgált eseteknél is történt), így ezen rendelkezések arra a szolgáltatóra nézve állapítanak meg kötelezettséget, aki az adott vízfogyasztás ellenértékéről kiállítja a számlát a lakossági felhasználónak. Egyetértett a Kúria az alperes azon álláspontjával is, hogy a jogalkotó szándéka ezen szolgáltatói kötelezettség megállapítására irányult. Egyébiránt teljesen értelmetlen lett volna a Vksztv. 64.§ (4) bekezdése alapján nevesíteni az ott meghatározott, távhő-szolgáltatókra vonatkozó esetet. Az Rtv. 4.§-a éppen azért került módosításra, hogy egyértelművé váljon: víziközmű-szolgáltatókat terhelő tájékoztatási kötelezettség a közvetített víziközmű-szolgáltatást nyújtó távhő-szolgáltatókra is vonatkozik.

Helytállónan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az Sztv. a felülvizsgálni kért határozatok meghozatalának időpontjában nem volt hatályban. E körben a Kúria a Pp. 339/A.§-ra hivatkozik, amely szerint a bíróság a közigazgatási határozatot - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül. Ezen törvényi rendelkezésből következően a 2014. január 1-jével hatályba lépő Sztv. rendelkezéseinek alkalmazásának nem volt helye, de ilyen nem is történt, erre hivatkozással a határozat nem volt jogszabálysértőnek tekinthető, hatályon kívül helyezésének ez okból sem volt helye, és így az új eljárásra vonatkozóan sem alapozhatott meg iránymutatást.

A fogyasztóvédelmi hatóság az eljárás lefolytatásakor hatályos jogszabályi előírások alkalmazásával járt el, nem az Sztv. 2014. január 1-jétől hatályos rendelkezéseit kérte számon a felperesen.

Osztotta a Kúria az alperes álláspontját az Rtv. 8.§-ából következő hatáskörére vonatkozóan és az Fgytv. 47.§-ában rögzített intézkedési kötelezettséget illetően is. A kötbér fizetési kötelezettséget az Rtv. 7.§ (2) bekezdése írja elő.

Rámutat arra a Kúria, hogy az Rtv. rendelkezéseinek megsértését szankcionálja a jogalkotó a kötbér fizetési kötelezettséggel, amelyet mint további jogkövetkezményt határozhat meg a fogyasztóvédelmi hatóság, a meghatározott fogyasztóvédelmi rendelkezés megsértése esetén. Ennek hiányában sérülnének a fogyasztók érdekei, hiszen az egyes eljárásokat nem feltétlenül az érintett fogyasztók kezdeményezik, megnevezésükre hivatalbóli eljárásban nem kerül sor - mint ahogy jelen ügyben sem - így a szolgáltató teljesítése polgári eljárásban nem kikényszeríthető, hiszen az érintett fogyasztó a szolgáltató önkéntes tájékoztatása nélkül arról tudomást sem szerez, így az csak közigazgatási kötelezés és végrehajtás útján biztosítható.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy az Rtv. 4.§ (2) és (3) bekezdése arra a szolgáltatóra nézve állapít megkötelezettséget, aki az adott vízfogyasztás ellenértékéről kiállítja a számlát a lakossági felhasználó részére. Erre tekintettel megállapítható, hogy a felperes a 2013. augusztus és szeptember hónapban kiállított számlák vonatkozásában nem egyértelműen adott tájékoztatást a lakossági felhasználók részére, mind a távhő, mind a vízfogyasztás tekintetében, ugyanis külön-külön fel kellett volna tüntetnie a kibocsátott számlán a távhő és a vízfogyasztás tekintetében is jelentkező megtakarítás összegét az elszámolt időszak, valamint a 2013. január 1-je óta eltelt időszak vonatkozásában. Ebből következően jogszerűen rendelkezett a fogyasztóvédelmi hatóság az Rtv. 7.§ (2) bekezdése alapján a felperes szerződösszegése miatt az érintettenkénti 10.000,- forint kötbér megfizetési kötelezettségről.

Megjegyzi azt is a Kúria, hogy amennyiben a víziközmű-szolgáltatás tekintetében az Rtv. 4.§-ában megfogalmazott kötelezettség nem terhelne a felperest, a felperes által kiállított és a hatósági eljárás során vizsgált számlák esetében akkor is az Rtv. 3.§ (2) és (3) bekezdésében előírt rendelkezés sérülne, tekintettel arra, hogy nem egyértelműen tüntette fel a megtakarítást a felperes, ugyanis azt az ivóvíz szolgáltatással összevontan adta meg a számlákon.

Megállapította azt is a Kúria, hogy a felülvizsgált fogyasztóvédelmi határozatok nem sértették meg az Fgytv. 47.§ (1) és (5) bekezdését, mivel részletesen tartalmazzák a mérlegelés során figyelembe vett körülményeket és szempontokat.

A csatlakozó felülvizsgálati kérelem kapcsán hangsúlyozza a Kúria, hogy a közigazgatási perben a bíróság a keresettel támadott jogerős határozatot vizsgálja felül, jelen esetben a másodfokú - alperesi - határozatot. Ebből következően az elsőfokú határozatban a felperes nevének helytelenül történt megjelölése, részben a másodfokú eljárás során orvoslásra került, részben pedig az ügy érdemére semmiképp sem hatott ki, a kötelezett személye ugyanis ennek ellenére pontosan megállapítható volt. Megjegyzi a Kúria, hogy a jogerős ítélet fejrésze is helytelenül tartalmazza a felperes megnevezését.

Minderre tekintettel a Kúria azt állapította meg, hogy a keresettel támadott alperesi határozatok megfeleltek az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, ezért hatályon kívül helyezésüknek és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezésének a Pp. 339.§ (1) bekezdése értelmében jogszabályi alapja nem volt. Az elsőfokú bíróság az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések nagyrészt téves értelmezésével hozta meg döntését, amely a fentiekből következően nem tekinthető jogszerűnek. Erre tekintettel a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és a felperes megalapozatlan keresetét a Pp. 339.§ (1) bekezdése értelmében elutasította.

A felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme is alaptalan volt, ezért a Kúria annak sem adhatott helyt, amelynek indokolását a fenti okfejtés tartalmazza.

Az elsőfokú és a felülvizsgálati eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére a Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270.§ (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdés szerint kötelezte.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2014. december 10.

Dr. Sperka Kálmán s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó előadó s.k. bíró, Dr. Sugár Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelével:
tisztviselő